

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 16 listopada 2021 r.

Decyzją z dnia 11 października 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał J. P. prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2019 r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek ,zawieszając jej wypłatę z powodu kontynuowania przez wnioskodawcę zatrudnienia , przy jednoczesnym zaznaczeniu , że emerytura zostaje także wstrzymana do momentu wyboru przez wnioskodawcę rodzaju świadczenia tj. przyznanej powyższą decyzją emerytury lub tej ustalonej przez Wojskowe Biuro Emerytalne. W podstawie prawnej decyzji powołane zostały ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t .j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.).

Wnioskodawca J. P. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego w Rzeszowie . W odwołaniu z dnia 18 listopada 2019 r. ,domagając się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez zobowiązanie pozwanego organu rentowego do podjęcia wypłaty przyznanej emerytury ,przy zasądzeniu od Zakładu poniesionych kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wnioskodawca zarzucił, że wbrew stanowisku organu rentowego fakt nabycia przez niego prawa do emerytury wojskowej nie stoi na przeszkodzie w wypłacie emerytury przyznanej z systemu powszechnego stosownie do art. 95 ust. 2 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS. W tym kontekście odwołujący się akcentował, , że choć wstąpił do służby przed dniem 1 stycznia 1999 r. to jednak fakt, że wysokość emerytury wojskowej limitowana jest do 75 % podstawy jej wymiaru , uniemożliwia mu doliczenie do wysługi aktywności zawodowej po zwolnieniu ze służby , co jednocześnie stanowi o tym ,że emerytura wojskowa obliczona została według zasad określonych w art. 15 a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin , jak przewiduje powołany wyżej przepis ustawy emerytalno- rentowej stanowiący wyjątek od zasady pobierania tylko jednego świadczenia . Jednocześnie wnioskodawca podał, że pełnił służbę w Wojsku Polskim od 25 września 1970 r. do 3 kwietnia 1992 r. Z dniem 4 kwietnia 1992 r. nabył prawo do emerytury wojskowej , przy zaliczeniu do wysługi emerytalnej :pracy w Zakładzie Rolnym od 1 lipca 1969 r. do 20 września 1970 r. ,niezawodowej służby wojskowej od 25 września 1970 r. do 27 sierpnia 1972 r. i okresu zawodowej służby wojskowej . Nabył również prawo do wojskowej renty inwalidzkiej , początkowo według III , a od 2001 r. według II grupy i to świadczenie , jako korzystniejsze w swej wysokości ,jest mu aktualnie wypłacane . W trakcie pobierania świadczeń z WBE podjął zatrudnienie ,będąc od 18 lipca 2000 r. do chwili obecnej zatrudniony w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R. .

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 grudnia 2019 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych , podkreślając , że w jego przypadku nie ma zastosowania przewidziany w art. 95 ust. 2 wyjątek .

Sąd Okręgowy w Rzeszowie ,po rozpoznaniu sprawy , wyrokiem z dnia

11 sierpnia 2020 r. (sygn. akt IV U 2207/19) oddalił odwołanie J. P.. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca J. P. (ur.(...)) z dniem 4 kwietnia 1992 r. nabył prawo do emerytury wojskowej na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (t .j. Dz.U. z1983 r. Nr 29, poz. 139). Wymiar emerytury wyniósł 75% z czego 60,85% stanowiło 23 lata wysługi emerytalnej, a 15% zwiększenie z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową . Jednocześnie do wysługi emerytalnej zostały zaliczone okresy : zatrudnienia wnioskodawcy przed służbą wojskową w Zakładzie Rolnym w M. (od 1 lipca 1969 r. do 20 września 1970 r.) , zasadniczej służby wojskowej (od 25 września 1970 r. do 27 sierpnia 1972 r.) oraz zawodowej służby wojskowej (od 28 sierpnia 1972 r. do 3 kwietnia 1992 r.).Od 16 lipca 2001 r. wnioskodawca nabył prawo do wojskowej renty inwalidzkiej według II grupy , które to świadczenie pobiera do chwili obecnej jako korzystniejsze od

emerytury wojskowej . W czasie pobierania ww. świadczeń odwołujący się podejmował pracownicze zatrudnienie : w PPHU (...) „w R. (od 24 lutego 1993 r. do 30 listopada 1994 r.), w Firmie Handlowej (...) (od 5 grudnia 1994 r. do 1 sierpnia

1995 r.), w Spółdzielni (...) (od 18 grudnia 1995 r. do 15 marca 1996 r.), w (...) S.A . (od 18 marca 1996 r. do 5 sierpnia 1997 r.), w Powiatowym Urzędzie Pracy (od 11 sierpnia 1997 r. do 17 lipca 2000 r.) i od

18 lipca 2000 r. do chwili obecnej w Urzędzie Marszałkowskim (...) w R. . w dniu 25 lipca 2019 r. J. P. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o przyznanie prawa do emerytury , co skutkowało wydaniem – zaskarżonej w niniejszym postępowaniu-

decyzji z dnia 11 października 2019 r. W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy

w R., dokonując oceny prawnej sprawy , uznał żądanie odwołania za nieuzasadnione, a zaskarżoną decyzję ZUS za trafną i odpowiadającą prawu. Podzielając bowiem wykładnię art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ,dokonaną przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. I UK 426/17

(OSNP 2019/9/ /9/114) , zgodnie z którą o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „ cywilnego stażu emerytalnego „ Sąd I instancji jednocześnie zauważał ,że w przypadku wnioskodawcy nie miało to miejsca skoro do

jego wysługi emerytalnej przy obliczaniu emerytury wojskowej uwzględniony został okres pracowniczego zatrudnienia przed służbą w Zakładzie Rolnym w M. . Równocześnie , powołując się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego , Sąd Okręgowy w Rzeszowie podkreślał, że ustawodawca nie ma konstytucyjnego obowiązku umożliwienia kumulacji świadczeń rentowych i emerytalnych z różnych tytułów, tym bardziej w sytuacji gdy pobieranie tylko jednego z nich pozwala nie tylko na zabezpieczenie podstawowych potrzeb , ale ten standard znacznie przewyższa

(wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 stycznia 2006 r. K 23/03 ,OTK-A 2006/1/8). Tym samym Sąd I instancji potwierdził prawidłowość stanowiska pozwanego organu rentowego , że emerytura z systemu powszechnego wnioskodawcy nie może zostać wypłacona do momentu dokonania przez niego wyborów tego świadczenia , przy uwzględnieniu zasady wypłaty tylko jednego świadczenia „zbiegowego „ W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 11 sierpnia 2020 r. zaskarżony został przez

wnioskodawcę J. P. , który zarzucając w apelacji naruszenie prawa materialnego tj. art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 15 a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin ,przez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie tych przepisów prowadzące do nieuzasadnionego przyjęcia , że w jego przypadku nie ma zastosowania zasada kumulacji świadczeń , oraz art. 32 Konstytucji RP przez dokonanie nieuzasadnionego zróżnicowania emerytów wojskowych ze względu na datę przyjęcia do służby , jak również błąd w ustaleniach faktycznych mający polegać na tym, iż okres zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładzie Rolnym w M. oraz okres niezawodowej służby wojskowej winny zostać zaliczone do tej służby , wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądania odwołania na koszt pozwanego organu rentowego, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego

w R. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi , przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego jako części kosztów procesu .

W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności podkreślał, że nie można zgodzić się z argumentacją Sądu Okręgowego ,że jego sytuacja jest inna niż żołnierzy przyjętych do służby po 1 stycznia 1999 r. skoro nie ma możliwości doliczenia okresów „cywilnego stażu emerytalnego” przypadających

w czasie pobierania świadczeń z WBE do algorytmu wyliczenia emerytury wojskowej z uwagi na osiągnięcie maksymalnego poziomu 75 % podstawy wymiaru tego świadczenia . Jednocześnie skarżący zwracał uwagę na treść art. 53 § 1 pkt. 2 ustawy

z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin , który nakazywał uznawanie dotychczasowej wysługi emerytalnej żołnierzy zwolnionych ze służby do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie tej ustawy , za „okres służby „. Ponadto apelujący powoływał się na argumentację Sądu Najwyższego zawartą w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. I UK 426/17 , OSNP 2019/9/114 .jako mającą uzasadniać jego racje.

W odpowiedzi na apelację pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej, prezentując obszerną argumentację mającą świadczyć o błędności stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. I UK 426/17, OSNP 2019/9/114, przy m.in. przy powołaniu się na uzasadnienie postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lutego 2019 r. SK 30/17 (OTK-ZU 2019/A/8), niezależnie od tego zauważając, że wnioskodawca w wojskowej wysłudze emerytalnej ma uwzględniony „cywilny” okresy zatrudnienia i już ta okoliczność przesądza o niezasadności jego żądania.

W trakcie postępowania odwoławczego doszło do rozwiązania z wnioskodawcą z dniem 26 listopada 2020 r. stosunku pracy, na dowód czego przedłożył on kserokopię świadectwa pracy (v. k 69), **jak również wydana została przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w dniu 5 stycznia 2021 r. decyzja** (v. k- 77 kserokopia ww. decyzji) **ustalająca od 1 listopada 2020 r. wysokość emerytury wnioskodawcy, przy wstrzymaniu wypłaty świadczenia do momentu dokonania przez wnioskodawcę jego wyboru** (niezaskarżona przez J. P. w odrębnym postępowaniu – v. k- 84 zapisek urzędowy z rozmowy telefonicznej przeprowadzonej na powyższą okoliczność z Kierownikiem Sekretariatu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego
(...))

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając w tak zaistniałej sytuacji procesowej apelację wnioskodawcy J. P. zważył co następuje ;

Przede wszystkim już na wstępie należało przesądzić czy istnieje prawna możliwość merytorycznej oceny roszczenia wnioskodawcy wypłaty dwóch świadczeń w zbiegu, w sytuacji gdy zaskarżona decyzja ZUS z dnia 11 października 2019 r. stanowiła o wstrzymaniu wypłaty emerytury z systemu powszechnego także z powodu kontynuowania przez odwołującego się zatrudnienia (art. 103 a ustawy emerytalno – rentowej), pamiętając przy tym, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest powództwo o ustalenie (art. 189 k.p.c.) „por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2019 r. II UK 554/17, LEX nr 609103, czy postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 29 września 2020 r. II UK 220/19, LEX nr 3083016, a z kolei ocena prawidłowości zaskarżonej decyzji organu rentowego dokonywana jest co do zasady według stanu istniejącego w chwili jej wydania (tak m.in. w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005/3/43 i 7 lutego 2006 r. I UK 154/05, LEX nr 272581). Przy przyjęciu więc powyższego pozostałoby jedynie stwierdzić, że Sąd I instancji i tak nie mógł uwzględnić żądania odwołania, skoro wnioskodawca na dzień wydania zaskarżonej decyzji pozostawał w zatrudnieniu, a więc emerytura z systemu powszechnego nawet przy dokonaniu przez niego wyboru tego świadczenia, czy też ustaleniu, że winna być wypłacana niezależnie od świadczenia wojskowego i tak nie mogła być przez ZUS podjęta do wypłaty. Tym samym można by było uznać, że odwołujący się swoje racje co do uprawnienia do pobierania dwóch świadczeń „zbiegowych” może co najwyżej skutecznie zaprezentować w odwołaniu od decyzji organu rentowego jaka zapadła po rozwiązaniu stosunku pracy, a więc decyzji z dnia 5 stycznia 2021 r., jednak, jak odnotowano to wyżej, decyzja ta nie została przez niego zaskarżona. Mając więc tę ostatnią okoliczność na uwadze jak również charakter zaskarżonej decyzji ZUS, względy ekonomii procesowej, oraz to, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dopuszcza się odstępstwo od zasady badania legalności decyzji na dzień jej wydania np. w przypadku oceny prawa do świadczenia uzależnionego od warunku rozwiązania stosunku pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2012 r.,

II UK 235/11, OSNP 2013/7-8/87 oraz z 11 czerwca 2013 r., II UK 381/12, LEX nr 1331296). Sąd Apelacyjny ostatecznie uznał, że w przedmiotowej sprawie winna mieć jednak swoje zastosowanie zasada aktualności orzekania (art. 316 § 1 k.p.c.), co tym samym uprawniało tut. Sąd do merytorycznej oceny zasadności żądania skarżącego. W tym jednak względzie Sąd Apelacyjny uznaje apelację wnioskodawcy za nieuzasadnioną z naprowadzonych niżej względów, przy czym już w tym miejscu wyraźnie zaznaczyć należy, że przewidziany w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalno -rentowej wyjątek wypłaty dwóch świadczeń w zbiegu dotyczy wyłącznie przypadku nabycia prawa do emerytury z systemu powszechnego i emerytury wojskowej. Tym samym nie ma tu nic do rzeczy okoliczność, że odwołujący się posiada także

trzecie świadczenie w zbiegu w postaci wojskowej renty inwalidzkiej wg. II grupy

i świadczenie to de facto pobiera . Z kolei przewidziany w art. 96 ust. 1 pkt. 1 ustawy emerytalnej zbieg dotyczy emerytury z systemu powszechnego z rentą inwalidy wojennego i wojskowego , stosownie do art. 54 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (t. j. Dz.U. z 2021 r. poz. 1656), tym samym oczywistym jest ,że przepis ten nie ma zastosowania w przypadku odwołującego się . Powracając tym samym do argumentów apelacji , należy zauważyć ,że wbrew twierdzeniom skarżącego , Sąd I instancji podzielił wykładnię art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS , dokonaną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r. I UK 426/17 , OSNP 2019/9/114 , że

o zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego „ stażu emerytalnego „, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej , ale jednocześnie stwierdził , w oparciu o dokonane ustalenia faktyczne, że w przypadku wnioskodawcy tego rodzaju przypadek nie występuje , skoro do jego wojskowej wysługi emerytalnej uwzględniony został okres pracowniczego zatrudnienia przed służbą w Zakładzie Rolnym w M. (1 lipca 1969r. do 20 września 1970 r.).Notabene zauważyć należy, że zarówno ten okres jak i okres zasadniczej służby wojskowej

(od 25 września 1970 r. do 27 sierpnia 1972 r.),który także podlegał uwzględnieniu w wojskowej wysłudze emerytalnej uwzględnione zostały przy ustaleniu wnioskodawcy prawa do emerytury z systemu powszechnego (v. akta kapitałowe ZUS –wykaz wprowadzonych okresów ubezpieczonego). Jednocześnie odnosząc się do twierdzeń apelacji jakoby w świetle art. 53 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t. j. Dz.U. z 2020 r., poz. 586) wskazany wyżej okres „ cywilnego” zatrudnienia wnioskodawcy przed służbą miał być traktowany jako okres służby , a tym samym (jak należy domniemywać z przywołanej argumentacji skarżącego) wysokość jego emerytury wojskowej ustalona została tylko przy uwzględnieniu okresów tej służby (a więc w sposób o jakim stanowi art. 15 a wyżej powołanej ustawy , do którego nawiązuje omawiany wyjątek z art. 95 ust. 2 ustawy emerytalno- rentowej), Sąd Apelacyjny chciałby zauważyć ,że również stosownie do powołanego przepisu przejściowego

(art.53 ust.1) wojskowy organ rentowy był zobligowany do ustalenia na nowo wysokości świadczeń osobom, które w dniu wejścia w życie ustawy miały ustalone prawo do emerytury na podstawie przepisów dotychczasowych i tak też się stało w przypadku J. P. (v. akta emerytalne wnioskodawcy z WBE) , przy czym ustalając na nowo wysokość emerytury wnioskodawcy wojskowy organ rentowy miał na względzie określone w art. 14 ww.. ustawy doliczenia do wysługi emerytalnej , co tym samym stanowiło o tym ,że również na gruncie nowych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin ,do wysługi emerytalnej J. P. uwzględnione zostały wskazane wyżej okresy :pracowniczego zatrudnienia w Zakładzie Rolnym w M. i niezawodowej służby wojskowej (tak też wprost w informacji WBE z dnia 30 sierpnia 2019 r. v.k-181 akt emerytalnych wnioskodawcy). Tym samym okoliczność , że odwołujący się nie ma faktycznej możliwości doliczenia pozostałego „cywilnego stażu emerytalnego „ ,jaki przypadął na okres pobierania przez niego świadczeń wojskowych , pozostaje tu bez znaczenia . Równocześnie Sąd Apelacyjny chciałby zauważyć ,że powołany na wstępie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r. I UK 426/17 , jakkolwiek był wyrokiem kasatoryjnym to wyłącznie z tego względu , że w ocenie Sądu Najwyższego nie zostało w sposób jednoznaczny w rozpoznawanej sprawie ustalone czy skarżący nie miał możliwości włączenia okresów „cywilnego stażu emerytalnego” do algorytmu obliczenia wysokości emerytury wojskowej , podczas gdy w niniejszej sprawie , jak naprowadzono powyżej, jest to okoliczność nie budząca jakichkolwiek wątpliwości .

W tym miejscu należy także odnotować, że na skutek przedstawionego Sądowi Najwyższemu przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie III AUa 730/20 pytania prawnego , Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 22 września 2021 r. III UZP 5/21 przekazał zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia powiększonemu składowi Sądu Najwyższego , niemniej jednak sformułowane przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zagadnienie prawne dotyczy odmiennego niż w przedmiotowej sprawie stanu faktycznego , w którym ubezpieczony pobierając emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy wymiaru nie ma doliczonego do wysługi emerytalnej jakiegokolwiek okresu składkowego poprzedzającego zawodową służbę wojskową jak i przypadającego po zakończeniu tej służby . W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznał , że niezasadnione jest wstrzymywanie się z orzekaniem w niniejszej sprawie . Niezależnie od tego, że po zapoznaniu się z argumentacją prawną Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu zaprezentowaną w uzasadnieniu powołanego wyżej postanowienia, jak również z innymi orzeczeniami Sądu Najwyższego (w tym wyrokami z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/11 ,OSNP 2013/7 -8/ 91 i 4 grudnia 2013 r. II UK 223/13 ,LEX

nr 1394110), czy w końcu uzasadnieniem ,wskazywanym przez ZUS w odpowiedzi na apelację, postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lutego 2019 r. SK 30/17 , OTK-A 219/8 ,Sąd Apelacyjny- w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę – nie podziela naprowadzonej wyżej wykładni Sądu Najwyższego zawartej w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. II UK 426/17 uznając , że przewidziany w art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia jest adresowany wyłącznie do osób mających ustalone prawo do emerytury wojskowej na podstawie art. 15 a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin , a więc do żołnierzy którzy powołani zostali do służby po 1 stycznia 1999r. , do której to grupy adresatów nie zalicza się wnioskodawca: .

Tak więc jedynie pokrótce , odsyłając do pogłębionej lektury powołanych wyżej orzeczeń , Sąd Apelacyjny chciałby ,zauważyć że ;

- dokonana przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. II UK 426/17 wykładnia omawianych przepisów , była jednostkowa a nadto stanowiła zaprzeczenie dotychczasowego w tym względzie stanowiska Sądu Najwyższego (por. wskazane wyżej wyroki z 8 maja 2012 r. ,II UK 237/11 , 4 grudnia 2013 r. ,II UK 223/13 , jak też uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2010 r. II UZP 10/09 , OSNP 2010/ 17-1818/215) , w którym konsekwentnie przyjmowano, że ubezpieczony uprawniony do emerytury z FUS nie może jednocześnie pobierać emerytury wojskowej chyba , że dotyczy to emerytury wojskowej żołnierzy zawodowych powołanych do służby po dniu 1 stycznia 1999 r. dla których obliczenie emerytury następuje na podstawie art. 15 a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych , czy wstępujących do służby po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2012 r. , dla których z kolei podstawę obliczenia emerytury stanowi art. 18 e tej ustawy,

- w ocenie tut. Sądu Apelacyjnego (w składzie rozpoznającym przedmiotową sprawę) , omawiana wykładnia niezasadnie abstrahuje od kręgu adresatów wskazanych w art. 15 a i art. 18e ustawy o zaopatrzenie emerytalnym żołnierzy zawodowych , bo już samą intencją ustawodawcy , odzwierciedloną w uzasadnieniu rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw, uchwalonej w dniu 23 lipca 2003 r. (druk nr 1160 Sejmu IV kadencji) ,czy w uzasadnieniu projektu późniejszej ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r.

(druk nr 1109 Sejmu VI kadencji) było aby osoba uprawniona do emerytury wojskowej oraz emerytury z FUS , która pozostała w zawodowej służbie wojskowej w dniu

1 stycznia 1999 r. musiała dokonać wyboru świadczenia które ma być wypłacane, również wtedy, gdy wysokości emerytury wojskowej została obliczona wyłącznie na podstawie okresów tej służby bez jej „uzupełnienia” o podwyższenie wynikające

z przebytych okresów składkowych i nieskładkowych ,

- dokonana przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. I UK 426/19 , wykładnia nie znajduje wsparcia w odwołaniu się do konstytucyjnej zasady równości (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) ,o czym bliżej w uzasadnieniu postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 lutego 2019 r. SK 30/17, OTK-A 2019/8 , który jakkolwiek umorzył postępowanie ze względu na –jak uznał –niewłaściwe ujęty przez skarżącego w sprawie problem konstytucyjny , to jednak podkreślił ,że data

1 stycznia 1999 r. jako kryterium różnicowania emerytów wojskowych nie jest przypadkowa ,bo wiąże się z reformą całego systemu ubezpieczeń społecznych . Przed reformą żołnierze zawodowi byli objęci systemem tzw. zdefiniowanego świadczenia Od 1 stycznia 1999 r. do 30 września 2003 r. prawo do emerytury z zaopatrzenia emerytalnego zachowali żołnierze, którzy wstąpili do służby przed 2 stycznia 1999 r. , z kolei osoby które objęły służbę po 1 stycznia 1999 r. miały nabyć prawo do świadczeń emerytalnych na zasadach obowiązujących w ramach systemu powszechnego. Sytuacja ta zmieniła się w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw na mocy której do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy został dodany

art.15 a. Przy okazji tej nowelizacji rozbudowano również art. 95 ust. 2 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS wprowadzając w odniesieniu do żołnierzy, którzy uzyskują prawo do emerytury wojskowej na zasadach określonych w art. 15 a wyjątek od zasady braku możliwości wypłaty jednocześnie dwóch świadczeń. Równocześnie Trybunał Konstytucyjny uznał, że w tej sytuacji cechą istotną z punktu widzenia badanej regulacji pod kątem naruszenia zasady równości, nie jest to że porównywane grupy osób odbywały służbę wojskową, lecz to, że objęte były w okresie odbywania tej służby różnymi systemami emerytalnymi. W konsekwencji więc powyższego, przy uwzględnieniu odmienności zasad ustalania wysokości emerytury wojskowej żołnierzy, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r.

i którzy powołani zostali do służby po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r., a także istotnych różnic w zakresie unormowania sposobu opłacania składek na powszechne ubezpieczenie społeczne funkcjonariuszy służb mundurowych pełniących służbę przed wskazaną datą jak i po tej dacie, Trybunał uznał, że nie można przyjąć aby doszło do naruszenia zasady równości w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego w omawianym przypadku.

Sąd Apelacyjny chciałby też odnotować, że omawiana wykładnia Sądu Najwyższego nie została bezkrytycznie przyjęta w orzecznictwie sądów powszechnych, czego przykładem są odmienne w tym względzie wyroki Sądu Apelacyjnego w S. z dnia 23 kwietnia 2020 r. III AUa 629/19, LEX nr 3049613 i z dnia

9 września 2020 r. III AUa 330/19, LEX nr 3118421, a równocześnie przyjęcie tej wykładni do stosowania prowadzić może do nieuzasadnionego różnicowania świadczeniobiorców w ramach tej samej grupy (tj. żołnierzy zawodowych, którzy po raz pierwszy rozpoczęli pełnienie służby przed 2 stycznia 1999 r.), co najlepiej obrazuje przedmiotowa sprawa (bo przecież wśród tej grupy adresatów będą osoby, które – tak jak wnioskodawca – mają uwzględniony okres składkowy przed służbą w niewielkim wymiarze, takie które powyższy okres wykazały przed i po zakończeniu służby, jak też te, które nie mają uwzględnionego żadnego takiego okresu z uwagi na limitowany poziom wysokości podstawy wymiaru świadczenia, przy czym w odniesieniu do wszystkich tych osób opisana możliwość doliczania „cywilnego stażu emerytalnego” do algorytmu obliczenia wysokości emerytury wojskowej była in abstracto przewidziana prawem)

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów i na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono o oddaleniu apelacji wnioskodawcy jako niezasadnej.

ZARZĄDZENIE

1/ (...) – adw. W. G., (...)

2/ (...)

3/ (...), (...) (...)

„Niniejsze pismo umieszczone zostało na portalu informacyjnym w celach informacyjnych i nie wywołuje skutków procesowych: doręczenie wywołujące skutki procesowe na zarządzenie przewodniczącego dokonane zostanie według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego”.